

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Admirandam in S. Ignatio omnium commotionum ac perturbationum
dominium. Cap. XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

pot alibus semper benefacere; & ex maximâ vigilantiâ, quâ curavit cor suum mundum custodire. Neque verò tantummodò custodivit cor suum ab ijs que sunt contra dilectionem, sed etiam à seipso amorem omnium rerum, quæ Deus non sunt, prorsus abiecit, atque in eundem transfudit Deum: omnemq; affectionem ad Dei dilectionem referre conatus est. Hanc in Deum charitatem, (pergunt iidem Apostolici Commissarii) aded puram in suo corde aluit, retinuitq; , ut etiam suis ipsius amorem prorsus amandavit. Dixit enim aliquando; Se, si optio daretur, velle potius vivere cum incertitudine beatitudinis, & interim servire Deo: quam cum certitudine tunc obire: & iudicare, sibi magis durum & penale futurum, audire blasphemias in Domini nomen, quam penas inferni pati, si unquam ad inferos detruderetur à Deo. Tanto denique erga Deum amore flagrabat, ut totâ die illum exquireret; & nihil aliud loqueretur, nihil aliud cuperet, quam placere Deo, & illius obtemperare voluntati. Itaque illi se totum committebat, illum omnino sequi decreverat, etiamsi toto celo terrâq; priuaretur. Omnes suas cogitationes, verba, opera, in Deum tanquam in finem referebat; ad Deum ac Dei gloriam honoremq; destinabat: atque hoc veluti symbolum, AD MAIOREM DEI GLORIAM, in ore semper habebat. Ex his nimirum oriebatur illud magnum gaudium spirituale, quo hic Dei servus planè repletus erat; illa serenitas quam semper in vultu præseferbat; illa pax interior animi. Hæc illi. Huius admirabilis erga Deum dilectionis, & hæc insignia argumenta sunt, quod quantilibet esset pressus curis, ac molestijs fatigatus S. IGNATIVS, in solâ Dei recordatione, & quasi amplexu, per summam delectationem acquiesceret. Christum Dominum videndi sicuti est, tantâ flagrabat cupiditate, ut eam ipsam obtem, solui corporis vinculis (ni Deus suam pro animarum salute longiorem operam exigeret) vehementius in dies optaret. Itaque si quando grauiorem incidisset in morbum, conceptâ migrandi spe, abstrahebat illico à sensibus, non sine magno valetudinis detrimento. Quocirca mentem à cælestibus rebus interim auocare, etiam atque etiam iubebatur à medicis. Inter ipsam negotiorum molem, perditas meretriculas tanto studio conabatur ab impuritate auocare, ut si qua ex ijs respiceret, seque ad Monasterium vellet recipere, grandis iam natu vir, & Præpositus Generalis, antecedere ipsemet, ac perductoris quodammodo munere fungi, Dei causa non erubesceret. In quo eum admoneretur à quibusdam, frustra tempus ac laborem infumi cum talibus, breui ad ingenium redituris: Ego verò, inquit ille, cuiuslibet istarum, vnus dumtaxat noctu impedisse peccata & iniurias in Deum, pro omnibus totius vite meae laboribus, & operibus, magnū premium duxerim. Deum sæpissimè alloquens ex intimo corde dicebat: Quid ego Domine extra te volo, aut quid velim? Quotiescunque sublati in cæelum oculis, altra aspiceret; quod sæpè faciebat ac diu, mortalia cuncta illi repente sordescabant, & mico quodam æternæ patriæ desiderio rapiebatur. Semper eum ad SS. Trinitatem orationem funderet, quod frequenter & diu faciebat, eximiam diuinæ consolationis suauitatem percipiebat. Quamuis in vniuersa Hispaniâ, pro magnâ sanguinis notâ, & familiarum dedecore habeatur, habuisse maiores è Iudaico genere profectos, S. tamen IGNATIVS, quamuis hæc labe eius familia nunquam infecta fuerit, dixit P. Riba deneire multis audientibus, se singularis diuini beneficij loco habiturum fuisse, si è Iudæorum stirpe descendisset; ut ita etiam hac ratione Christi Domini, eiusque Beatissimæ Matris, secundum carnem quodammodo con sanguineus, et si remotus esse potuisset. Quod ex ardentissimâ erga Christum dilectione, tanto animi sensu ac pietate proluit, ut à lachrymis temperare non potuerit.

Romæ in templo Societatis, doctrinâ Christianâ pueros rudelq; , & alios omnes aduocantes instruens, ita sermonem claudere solebat. Amate Deum ex toto corde, ex totâ animâ, ex totâ voluntate. Quæ verbâ cum tanto seruire, & ardore vultus proferebat, ut flammæ effundere, & corda vrere videretur. Extremâ ætate sæpè S. Pater ægrotabat, & perpetuâ ferè ventriculi nausæ fastidioq; diuexabatur: expetiebatur verò, nullâ re se iuuari magis, citiusq; ad meliorem sanitatem redire, quam diuinarum laudum cantu etiam rudi simpliciq; , qualis quotidie in templis auditur. Ita non cor tantum eius, sed caro etiam exultabat in Deum viuum: & auditis dilecti sui laudibus, statim corroborabatur & conualefcebat. Quare si propriam vilitatem & gustum spectasset, chorum more aliorum Ordinum in Societate instituisset; quia tamen videbat sine choro, modis alijs, posse Societatis homines non minùs propagare diuinam gloriam, seque & alios, in Dei obsequio perficere; choro Societati abstinentum duxit: eum tamen in alijs Ordinibus, vti solebat omnia, tanquam vniuersiuique Instituto accommodatum, commendans.

CAPVT DECIMVM TERTIVM.

Admirandum in S. Ignatio omnium commotionum ac perturbationum dominum.

Sic omnes appetitus & passiones S. IGNATIVS Dei gratiâ, studioq; ac labore perticerat, & obediens rationi effecerat, ut non quidem sine illis esset (hoc enim ab hominis naturâ est alienum) sed certè ut ab omni commotione animi, motuq; turbulento vacuus videretur. Proinde tum Sacræ Romanæ Rotæ Auditores, tum Cardinales Sacrorum Rituum, in Relationibus pro S. IGNATII Canonizatione Summo

Pontifici factis, disertis verbis testati sunt, S. IGNATIUM habuisse perfectissimum dominium omnium suarum commotionum & perturbationum. Quod quàm sit rarum & admirandum in vita mortali, omnes experimur; & sciunt docti, qui quantas vires, in natura per peccatum Adami corrupta, fomes peccati habeat, norunt. Vnde cum variæ sint in hominibus commotiones, nimirum amoris, odij, desiderij, fugæ, gaudij, tristitiæ, spei, desperationis, timoris, audaciæ iræ; ita S. IGNATIUM imperio subiectæ erant omnes, ut ipsi non ad vitium, sed ad necessitatem, iuxta rectæ rationis & diuinarum legum præscriptum, vreretur. Hinc factum est, ut cum esset natura calidus & biliosus, propter summam tamen animi lenitatem, quam in omni sermone vitæque consuetudine adhibebat, frigidus ipsis quoque medicis, & ut appellant, phlegmaticus videretur. Sæpè affabiliter hilariterque loquens, cum quispiam obiurgandus esset, primò illius aspectu commutabat vultum, ac ad seueritatem composito, grauius reprehendebat; statimque illo abeunte, ne puncto quidem temporis interiecto, ad suam illam tranquillitatem iucunditatemque sermonis, sereno vultu, explicatâ fronte redibat, perinde ac si nunquam quenuquam obiurgasset: itaque apparebat, nihil omnino fuisse commotum, sed seueram illam obiurgatoris personam, & suscepisse cum vellet, & deponisset. Eundem tenorem semper tenuit in rebus gerendis, & perpetuitatem in omni vita. Nam quamuis corpore aliter atque aliter affectus esset, & propter valetudinis varietatem ad res tractandas, vel magis, vel minus aptus, animo tamen eodem semper erat, ut ad aliquid ab eo impetrandum aut conficiendum, obseruare tempus & oportunitatem, nihil esset necesse. Nam siue illum SS. Missæ Sacrificio peracto, siue prandio, conuenires: è lecto surgentem, aut ab oratione, perinde erat: siue res lætæ, siue tristiores essent: denique in nulla rerum dissimilitudine ac varietate, varius ipse sui que dissimilis fuit. Aduersus ea quæ videntur acerba, & contra omnes varietates, quæ in vita versantur, animo fuit ita semper præsentis, ut nunquam vel à statu naturæ, vel à religiosa dignitate discederet.

CAPVT DECIMVMQVARTVM.

Rara S. Ignatii humilitas & patientia.

QVò maiora in S. IGNATIO fuere diuina dona, quæ iam legimus, eò fuit in eo humilitas illustrior, quam uti fundamentum virtutum à suæ conuersionis exordio mirificè cepit colere. Itaque vilissimo habitu ac seminudus primis annis incedebat, cum mendicis, etsi honestis in locis possèt, hospitabatur: homines hominumque æstimationem fugiebat, splendo-

rem natalium, & visiones diuinas, quæ in eo erant frequentissimæ, diligenter occultabat. Dicebat, omnes domesticos exemplo sibi ad virtutem atque incitamento esse; neque quenuquam præter se vnum, sibi displicere. Optabat, ut ipse mortui eadauer, volucris & feris laniandum obijceretur, vel conderetur in aliquo sterquilinio. Vbi perspicua res non esset atque euidentis, facillè aliorum sequebatur iudicium, & se cum esset superior, inferioribus exæquabat. Ludibrio omnibus cupiebat esse, & nisi habuisset rationem utilitatis proximorum, propter quos iuuandos, autoritatis etiam suæ ac personæ ratio habenda fuit, ambulasset per plateas nudus, & fordibus oppletus, ut insanus haberetur. Ne in Præpositum Generalem Societatis eligeretur, omni ope contendit, & coactus Confessarij imperio, ac importunis Sociorum precibus hoc munus suscipere: post decem deinde annos, illud in publico Societatis conuentu deponere, summis precibus conatus est. De rebus suis non loquebatur, nisi more aliorum Sanctorum magnâ aliquâ causâ excitatus, vel ad sanandos aliorum animos, & mœtore liberandos eos, qui ab ipso consilium vel medicinam peterent, vel ad excitandos, atque aduersus omnes difficultates suo exemplo armandos. De se tamen loqui coactus, parcè & nascentis Societatis initio id faciebat, exemplum secutus Pauli Apostoli, qui ut loquitur S. Gregorius: *occultabat bona, custodiâ propriâ, publicabat verò visâ Diuina admirabilis, utilitate alienâ.* De suis tamen rebus ita demisse & humiliter sentiebat, ut se mortalium omnium infimum, & opis Diuinæ maximè egentem, putaret. Cum de propagatione Societatis vel fructu, quem vbique terrarum in Dei Ecclesiâ faciebat, mentione ab aliquo fieret; vel de re alia quacunque, in eius commendationem redundante, colligebat statim se, obortisque lachrymis pudore quodam virgineo suffundebatur. Nolebat se laudari à quouquam, & cum accepisset P. Iacobum Egoiam Confessarium suum, fere septuagenarium, miris ipsum laudibus, communem magnorum Sanctorum commendationem excedentibus celebrasse, hanc ei pœnam inflixit, ut per tres dies ter quotidie sese flagellis caderet. Sed cum ille postea ne pœnis quidem coërcitus, à laudando IGNATIO abstineret, ampliùs ei confiteri noluit: vetuitque præterea, sub pœna excommunicationis & dimissionis è Societate, ut ab omnibus eius laudibus deinceps abstineret. Vexabatur S. IGNATIUS post suam conuersionem ad Deum, molestis valdè vanæ gloriæ tentationibus, ante professionem Hierosolymitanam, quibus cum se acriter opponeret, & in graui quodam morbo his tentationibus impettus, maiorè ex offensionis Diuinæ formidine, quam ex ipsa grassantis morbi vehementia metum ac sollicitudinem caperet; ita Diuino præsidio hoc debel-